

TRTE

Časopis Društva Kerini & Stritarji

Spremembe

Vse se spreminja. Giblje. Postavlja na glavo in spet nazaj.

Seveda razen nas samih. Mi smo večni in vedno isti. No, mogoče čisto malo ...!?! Ampak zjutraj pred ogledalom smo se vedno isti: mogoče malo manj ali bolj povaljani, krmežljavi ali zaspani, toda načeloma: vedno isti! Drugi seveda nimajo te sreče: otroci rastejo, sorodniki se začuda nekako starajo. Še dobro, da se nam to ne dogaja. Pa svet?! Svet je nor! Katastrofe, povodnji, požari, viharji, potresi, vojne, nasilje! Nezaposleni, lačni, brezdomci, invalidi ... Saj res, biti moramo kar srečni, da se nam to ne dogaja. Mi smo izven in mi smo edini, isti! Pa opazovalci in seveda sodniki. Vse pretehtamo, ocenimo in sodimo. Pravično, kakopak!

Žal ni čisto tako. Vpeti smo v vse skupaj, v vso to kolobocijo, ki se dogaja na našem planetu in se trenutno imenuje globalizacija. Ves čas smo prepričani, da smo izven in da se nas nikoli ne bo dotaknila. Nočemo pa pogledati skozi prava očala in si priznati svoje vpletenosti. Ampak kako se naj odzivamo na vse skupaj, saj sami nič ne moremo!!! Majhni smo in ranljivi.

To ni res! Moremo in zmoremo, če hočemo. Že Trte so lep primer majhnega, ampak zelo pomembnega hotenja, pozitivnega in dobrotamernega: združevanje podobno mislečih, ki jim ni vseeno za svet in najbližje, ki prisegajo na prijateljstvo, druženje, dobro voljo in veselje. Mislim oziroma prepričan sem, da je pri vseh, ki to počnemo, za začetek že kar veliko. Bistvo je v tem, da nam ni vseeno. In potem bo kar steklo in vse bo lažje ...! Rezultati so tukaj. Preberite Trte!

V tej številki nas bo še posebej razveselila mala galerija otroških risb, ki je nastala mimogrede pod skrbno organizacijsko roko Irene Didek ob našem letošnjem srečanju na Planini. Da o dveh novih članih Društva Kerini & Stritarji dvojčkih niti ne govorimo. Pa kako je bilo pred sto leti na Brodu v hiši številka 7 in kakšne živali preganjajo Marušo na Baliju? A to za začetek ni dovolj za dobro voljo? Pa čeprav smo ves čas pravzaprav isti? ■

Peter Povh, vedno isti urednik Trt

P.S. Ampak tudi v Trte nikar ne pozabite poslati kakšnega novega prispevka!

VSEBINA

⊗ Kdo je v 19. stoletju živel na Brodu 7?

Janez Banič

⊗ Banovc
Miha Kerin

⊗ Boni
Alja Pregl alias Črna

⊗ Utrinki s piknika na Planini
Vidka Sotler

⊗ Galerija risbic s srečanja

⊗ Rainforest, Kalimantan
Maruša Sotler

⊗ Otroški kotiček:
Pesem ptica
Svit Timej Zebec
Pomlad
Kaja Kovačič

⊗ Ustvarjalni kotiček:
Hi, konjiček
Daša Kerin Cerkovnik

⊗ Zadnje novice
Lina ima novi igrački!
Trgatev v Razkrižah
Drugi o nas!

Kdo je v 19. stoletju živel na Brodu 7?

Dolgo že vem, da smo Baniči prišli na Brod leta 1902, pred nami pa so na številki 7 kmetovali Nečemri. Iz leskovških matičnih knjig mi je sorazmerno z lahkoto uspelo izrisati vse tri v 19. stoletju živeče generacije Nečemrov. Nečemri so namreč gospodarili na Brodu 7 od začetka devetnajstega stoletja do leta 1902, ko smo prišli tja Baniči. Pred Nečemri so tam živeli Kodriči. Če sem natančnejši, moram povedati, da v mojem rodoslovnem prikazu ob naših prednikih Kodričih stoji velik vprašaj. Stoji v okvirčku, kjer bi moral biti neki moški; morda ga bom še našel, za zdaj je tam zraven vprašaja samo ženska, ki je vpisana v leskovškem Statusu animarum takole: Katharina Kodertsh, 10. 10. 1758–23. 5. 1833.

Videti je, da Katarina in njen do nadaljnjega izgubljeni oz. še ne najdeni mož nista imela moških potomcev, pač pa imamo evidentirano vsaj eno hčer, in sicer Nežo, uradno vpisano kot Agnes Kodertsh. Okoli leta 1805 se je k njej priženil Matija Nečemer (Mathias Netshemer), ki je prinesel k hiši nov priimek in je živel od 2. 10. 1778 do 24. 2. 1835, torej 57 let. Agnes je živela od 15. 12. 1780 do 6. 12. 1835, torej 55 let. Imela sta štiri otroke: Marijo, Mihaela, Martina in Janeza. Marija (13. 5. 1806–21. 4. 1865) se je 5. 2. 1837 poročila z Jakobom Baničem iz Sela, in sicer iz tistega dela te vasice, ki se mu reče Štihe. Jakob Banič in Marija Nečemer sta tako postala moj praded in prababica.

Marija je imela brate Mihaela, Martina in Janeza. Marijin brat Mihael (22. 8. 1809–31. 10. 1850) se je leta 1838 poročil s Štihovo Nežo iz Savinka (Agnes Steh, 8. 7. 1807–13. 4. 1880). Imela sta dva otroka: punčko Marijo, ki je umrla še isti dan, ko se je rodila, in sina Jožefa, ki je umrl dober mesec po rojstvu.

Drugi Marijin brat, Martin Nečemer, pa se mi je malo izgubil. Vem samo, da se je rodil 29. 9. 1814 in se preselil na Kalce, kjer naj bi na št. 28 kupil hubo in se poročil z Nežo Banič, rojeno 26. 10. 1826. Tudi porek-

lo te Neže mi še ni čisto jasno. Vpisanega imam še sina Martina, ki se je rodil 29. 11. 1851 in se 23. 6. 1872 poročil z Jozefo Kuntarič, več pa o njem za zdaj ne vem.

O četrtem Nečemru Janezu (Joanes Nezhemer, 23. 12. 1821–22. 4. 1902), ki se je 6. 2. 1849 poročil z Ano Pacek iz Malega Mraševega (23. 7. 1829–9. 2. 1902), sem nekaj pisal že v Trtah št. 26 (avgust 2002). Rodili so se jima trije otroci, ki pa so pomrli v starosti od enega leta in pol do sedmega leta. Tako so Nečemri na Brodu št. 7 izumrli.

Pred Nečemri so na naši domačiji živeli Kodriči, oz. kakor smo Brojanci rekali še pred drugo svetovno vojno – Koderči. Priimek so v leskovških matičnih knjigah zapisali kot Kodertsh. Kdaj so Kodriči prišli na številko 7 in kdo je bil tam pred njimi, seveda ne vem. V leskovških matičnih knjigah in v urbarjih Šrajbarskega turna iz let 1652 in 1756 so podatki tako nepopolni, da na osnovi teh lahko samo domnevamo, kdo in v kateri hiši je živel. Hišne številke so v naših krajih vpeljali šele leta 1770 (Toplišek). Človek bi mislil, da je bil s tem rešen problem preglednosti nad prebivalstvom, a v resnici ne samo, da ni bil rešen, temveč se je marsikje in marsikdaj še bolj zapletel. Krive so bile – v največ primerih – napačno zapisane številke. In tako se ti zgodi, da se npr. na Brodu na hišni številki 7 naenkrat znajde več družin: Kodriči, Božiči, Simončiči ... Sami uskoki, ampak nič ta pravega. Treba jih je prečesati. Poskušam se držati dokumentiranega, po možnosti vsaj dvakrat dokumentiranega rodovnega nastanka in razvoja, a napakam – tudi lastnim! – se v rodoslovlju kratko malo ne da izogniti. Zato je toliko pomembneje, da se nas več ubada s to problematiko; dopolnila in popravki so prav tako koristni in dobrodošli kot začetno iskanje. ■

Janez Banič

Banovc

foto Miha Kerin

V Banovcu med vinogradi v neposredni soseščini Baničeve zidanice (Kerinova je le par korakov naprej) obiskovalec ob cesti opazi gospodarsko poslopje, ki je za to okolje nenavadno veliko, pa hkrati skoraj neopazno, mojstrsko položeno v pokrajino. Skupaj z majhno leseno stanovanjsko hišo in hlevom tvori domačijo Hrastek 8. Nad vrati vrezani letnici 1902 in 1906 pričata o njegovi starosti in tem, da je verjetno nastalo v vsaj dveh fazah. Ko si ga pozorneje ogledaš, hitro ugotoviš, da gre za – danes bi rekli – večnamenski objekt, namenjen množici dejavnosti, ki so vse skupaj skrbno in premišljeno spravljene pod enotno streho.

Ta v tlorisu meri slabih 12 krat 8 metrov. Le dobra polovica (vzdolžno) je zaprta, preostanek je nadkrit, v bistvu kozolec s tremi okni lat, del podstrešnega prostora je namenjen seniku. Pod visoko nadkrito površino, kjer sta tudi vhoda v zidano pritličje, lahko zapelje voz, poln sena, ki se ga pospravi na late. Z zunanje strani to ni mogoče, saj je tam precej strm slivov sadovnjak, pod njim pa (je bil) vinograd. Dovoz v ta

prostor, ki je hkrati delovni prostor ter nadstrešnica za vozove in sani, je le z ene strani, nasprotna je zaprta s preprosto fasado iz desk, ki nudi zavetje in senco ter pomaga vzdrževati mikroklimo.

S podobnim namenom so v neposredni bližini zasajena velika drevesa, med njimi tudi nepogrešljivi oreh.

Zaprta polovica pritličja se zariva v brežino in je edini zidani del poslopja – zidanica. Tu sta dva vhoda, eden v vinsko klet, drugi pa verjetno v shrambo za poljščine. S kamnom zidani del je namreč s treh strani vkopan v zemljo, tla pa so glinena – raščena. Vse to zagotavlja primerne naravne pogoje z dokaj stabilno temperaturo in vlago.

Poslopje stoji v brežini tik pod cesto, s katere je skozi dva vhoda neposreden dostop v prvo nadstropje, ki je nad pritličnim zidanim delom v celoti zgrajeno iz lesa. Plohi oz. vitki tramovi so spojeni s preprostimi lesnimi zvezami, ki se pod kapjo zaključujejo z zadržano okrašenimi konzolami. Opisana razmestitev omogoča, da so vsi zaprti prostori v dveh nivojih

vključno s kozolcem dostopni s ceste.

V nadstropju imata dva prostora z zunanjim vhodom le stene, nadkriva ju streha. Prvi je namenjen opravi, ki potrebuje streho, lesena tla in zaprt obod, hkrati pa je mogoče skozenj s senom zapolniti podstrešni prostor proti kozolcu oziroma na podstrešju sušiti les in podobno. V drugem je »preša« – stiskalnica za vino s kamnito valjasto utežjo. Skozenj vodijo vrata v tretjega, ki ima lesen strop in majhno nezastekljeno lino v fasadi. Nad njim v podstrešju je senik, sam prostor – shramba, mogoče kašča – pa je bil verjetno občasno namenjen tudi bivanju. Stiskanje grozdja se opravlja v prvem nadstropju z dostopom z zgornje ceste, mošt teče v kadi v spodnji zidanici, kjer so tudi sodi.

foto Miha Kerin

foto Miha Kerin

To poslopje je lep primer dobro premišljene gradnje, v kateri so posamezni prostori in sklopi namenjeni določenim opravilom in dejavnostim. Velikost posameznih sklopov je pretehtana in skromna, vendar je videti, da je bila na podlagi dolgoletnih izkušenj

pravilno izbrana. Postavitev v brežino omogoča dobro oskrbo vseh nivojev. Znotraj istega poslopja se vrstijo različni tipi prostorov od zidane vkopane kleti do lesene sobe, prostorov brez stropa, velikega nadkritega prostora, namenjenega raznim opravilom in vozovom, ter kozolca in podstrešnih ograd za seno.

Zaradi različnih okoliščin in novih potreb določeni sklopi niso več v uporabi, vendar pa lahko objekt s tako bogato in pretehtano zasnovano z nekoliko spremenjeno namembnostjo in nekaterimi spoštljivimi dopolnitvami uspešno služi tudi novim zahtevam, recimo potrebam turizma na deželi in podobno.

Po drugi strani pa bi bil lahko šola in vzpodbuda za tehten razmislek o upoštevanju različnosti grajenega prostora v sozvočju z okoljem in namembnostjo vsem tistim, ki v tem okolju načrtujejo in gradijo nova poslopja. Tistih, ki bi skušali vrhunsko stavbno dediščino vključiti v svoje razvojne načrte, je pač vse manj. ■

Miha Kerin

Boni

Hov! Kako ste? Za tole zgodbo bi bilo bolje, da bi jo pripovedovala moja takratna varuška Boni. Ona je igralka in to pove tako, da se ljudje okoli vedno smeji. Bom poskusila, če bo tudi meni uspelo!

Bilo je moje prvo poletje. Stara sem bila približno štiri mesece. Miha, lastnik moje prijateljice Uke, je odšel na alpinistično odpravo v Peru in se z Aljo dogovoril, da pazi tudi na Uko, kadar njegova mami Boni ne bo mogla. Veste, Boni je takrat snemala humoristično nadaljevanko, ki so jo potem vrteli na TV.

Imela sem se super, saj sem se od Uke lahko marsičesa naučila. Ona je odlična psička reševalka.

Črna in Ukica

foto Alja Pregl

Lahko jo pohvalim, ker je letos pozimi v plazju pod Kokrškim sedlom našla ponesrečenca. Če bi morali iskati Aljo ali koga od mojih, bi jo gotovo prosila, da mi pomaga!

Potem se je zgodilo, da je tudi Alja morala službeno v tujino za deset dni. In tako so se dogovorili, da naju z Ukico pazita mami: Irena in Boni.

Na obisku pri Boni mi je bilo prav zabavno. Zdaj bom pa poskusila po Bonijinih besedah povedati, kako je bilo:

»Prišli smo z Golovca. Ukica je bila celo pot čisto ljubosumna, kako lahko vzamemo zraven še Črno. Na njen Golovec! Nobene palice ni hotela deliti s Črno, ignorirala jo je sto na uro. Pred vrati sem obrisala tačke najprej Črni in jo spustila v stanovanje. Potem je prišla na vrsto še Uka. Ko sem nato še sama stopila v stanovanje, sem videla, da je šla Ukica na svoj prostor. Kje je pa Črna? Pogledam v Mihovo sobo – nič. Pogledam v spalnico – nič. Pogledam v shrambo, kopalnico, kuhinjo z dnevno

sobo – nič. Kličem "Črna!" – nič. Groza me je bilo, ker sem pustila priprta vrata na balkon. Grem na balkon, Črne ni. Gledam čez ograjo na balkonu in premišljam, kako bi lahko skočila dol. Pograbi me panika in grem na stopnišče, kličem. Grem po stopnicah dol, gor, zraven kličem – nič. Za vsak slučaj pokličem še dvigalo, če je Črna morda smuknila noter, ko bi šel kak sosed ven. NIČ! Vsa zgrožena pridem nazaj v stanovanje, kar na jok mi je že šlo. Obupana se skušam zbrati na kavču v dnevni sobi. In kaj zagledam? Rdečo pikico. Ne uganete, kaj je to bilo! Črnin jeziček! Za znoret! Črna na črnem kavču! Jasno je nisem videla. Ampak pošast mala se tudi na klice ni odzvala! Ti hudička ti!»

Z Boni sva še vedno prijateljici, čeprav sem dobila še eno ime: Pošast.

Ja, otroci se v šoli učijo o varovalni barvi. Moja je črna! Hov, hov! ■

Alja Pregl alias Črna

Utrinki s piknika na Planini

Letos junija smo imeli že enajsto srečanje po vrsti. Vse člane je odbor prav gostoljubno povabil, da pridete na Planino. Za pripravo terena se je zelo zavzel prizadevni organizator Mirko in k temu pritegnil kar nekaj svojih »malih nečakov« z Dolenjske. Pokosili so travo v bližnji okolici doma na Planini, pripeljali mize in stole, celo prte, ki jih je posodila Nasta, in sploh pripravili teren, da bi bilo počutje na nivoju. Tudi glasbo smo imeli, pa kavico nam je kuhala gospa v koči.

Moram povedati, da se naših srečanj vedno znova zelo veselim. Leto je hitro naokoli, dogodki se kar vrstijo, tako si imamo sorodniki marsikaj povedati. Na vse načine se tudi šalimo, klepetamo levo-desno, pokušamo dobrote s sosednje mize. Vsi, ki smo bili tam, smo namreč imeli vsemogoče gostije. Ne samo, da je vsaka družina prinesla s seboj dobrote od domačega kruha naprej, ampak nam je Jože Cuzak skuhal neznanško dober golaž. Seveda je imel asistenco, pomagali so mu Mišo Kogoj in njuni boljši polovici.

Znamo tudi tekmovati. Letos je bil prvič organiziran orientacijski tek po Planini. Organiziral in izvedel ga je Gregor Cuzak, sodelovalo je več kot deset trojk. Tudi sama sem se ga udeležila. Ne vem pa, ali je zmagovalna ekipa prejela kakšno nagrado. Pa nič ne de, važno je sodelovati!

Višek vseh dogajanj je bil ponovno kulturni program. Letošnji me je izjemno navdušil. Na improviziranem odru so se zvrstile krasne umetniške točke. Res je lepo, če so nekateri tako zavzeti, prijazni in tako vztrajni, da nas vedno znova presenečajo s svojimi nastopi. Na začetku nas je prisrčno nagovoril naš predsednik Andrej, ki je združil pozdravni govor z napovedjo kulturnega programa, ki ga je povezovala Živa Dondur. Zelo odločno je začel Svit Zebec na bobnih. Udarno! Z vso milino je nadaljevala njegova sestrična Iza na flavti. S svojo baletno točko je nastopila Sonja, ki smo je res lahko veseli, ko zapeše na betonskem podu, ki sploh ni raven, pa v baletnih čevlji. Moja mama vedno reče: »Kako je lepa!« Saj res, marsikdo na baletne prireditve sploh ne hodi, zato so Sonjine predstave še toliko bolj zaželeno. Poslušali smo tudi Naceta Baniča na sintetizatorju, odločno in sproščeno. Naša mladina je krasna. Kako se ti najstniki spreminjajo! Izboljšujejo! Svitani me je zelo presenetil s svojim »punk« stilom. Kako pravilno usmerja svojo energijo! Da ne pozabim, da se je tudi Anica zelo potrudila, ko je prebrala odlomek iz Janezove knjige Vojska. Ni kaj, korajža velja.

Naš predsednik pa vedno poskrbi tudi za presenečenja. Pripravil je dve priznanji oz. plaketi, in sicer prvo za Mirka Jančigaja, našega neutrudnega organizatorja srečanj in piknikov. Drugo je bilo namenjeno Mojci Stritar za lektorsko delo v naših Trtah. Aplavz!!!!!! Med govorom se je Andrej spomnil tudi vseh tistih, ki jih žal ne bo nikoli več med nami, in poklonili smo se jim z minuto molka. Na koncu smo skupaj zapeli Zdravljico.

Za najmlajše je poskrbela Irena Pregl Didek, ki je s seboj prinesla barvice in ostale pripomočke, da je lahko organizirala pravo likovno delavnico. Mladi udeleženci so ponosno razstavili svoje izdelke in bili vsi po vrsti pohvaljeni, saj so se izkazali kot pravi majhni umetniki.

Naprej se je srečanje odvijalo prosto po željah. Tudi športni navdušenci so prišli na svoj račun, ker so kar na hitro zbrali dve ekipi za tekmo nogometa, drugi so igrali badminton. Dolgčas ni bilo nikomur, to si upam trditi.

Dragi člani, ne zamujajte naših srečanj, ker se imamo skupaj vedno fajn. Samo dobro voljo prinesite s seboj in nobenega piknika več ne zamudite. (Saj vem, da bo tudi košarica polna dobrot ...). ■

Vidka Sotler

Gozd je bil varno zavetje za udeležence srečanja

foto Božo Sotler

Delovno predsedstvo, zapisnikar in predsednik

foto Andraž Povh

Svit Timej Zebec se je letos predstavil z bobni

foto Andreja Banič Zebec

Dvojčka sta praznik proslavila delavno foto Jože Kovačič ml. (očka)

Počitek po naporih dneva, predsednik in baletka Sonja

foto Miha Kerin

Planina na dan državnosti foto Miha Kerin

Udeleženci piknika na Planini pozirajo za "gasilsko fotografijo"

foto Miha Kerin

Galerija risbic s srečanja

Kaja Kovačič, 8 let

Žan Cuzak - Novak, 5 let

Tina Banič, 11 let

Anja Banič, 8 let

Lidija Simakovič, 7 let

“Ljubezen”, Kaja Kovačič, 8 let

Rainforest, Kalimantan

Vse, kar sem si želela, ko sem bila majhna

V uredništvo smo prejeli naslednje pismo in se odločili, da ga objavimo:

“Maruša je v juliju potovala po Indoneziji. Če je le imela priložnost, se je javila po elektronski pošti. Njena javljanja so nas vse razveseljevala. Pa ne samo zato, ker nas je skrbelo, kako je z njo. Pisma so bila zelo doživeto napisana in zanimiva. Menim, da bi bilo škoda, da kakega od njih ne bi prebral še kdo drug. Z Marušinim dovoljenjem bi vam predstavil zadnjega, ki ga je poslala pred povratkom.

Božo Sotler”

A poznate občutek, ko nehaš dihati. Ampak ne od strahu. Pa ne niti zato, da bi nastala tišina. Ko nehaš dihati preprosto zato, ker si želiš, da bi se čas ustavil skupaj s tvojimi pljuči, da bi začutil drobčevje, kako je onemelo skupaj s telesom ... Ko sem stopila na zemljo po kar dolgi vožnji po reki, na zemljo otoka Borneo ... ko sem stopila v tisto 100% vlago v nosnicah in na koži ... takrat je prišla. Mama z otrokom v naročju. Mama orangutan. Uau. Uauuu. Uauuuuuuuuuuu!!! In me je prišla za nogo. Takrat je bil ta trenutek, ko sem nehala dihati ...

Welcome to the jungle!

Bilo je noro. Res noro. Vse tiste živali, ki sem jih kot majhna gledala v knjigah, že po TV redko. Živali, ki sem jih poznala s slik in so se mi zdele pravljičice. Živali in rastline, za katere nisem verjela, da res obstajajo. Od zračnih korenin, o katerih so nam govorili v šoli, do lian, po katerih se je Tarzan gugal z drevesa na drevo. In to po predelih, ki niso prehodni. Bili so krodili, nešteto opic, majhnih in velikih, mesojede rastline, kuščarji, divje svinje. Ptici vseh barv in velikosti; ponoči podhujke nad reko, čez dan gigantski vodomci (v angleščini se sliši prav fajin: *king size king fisher* :)). Tri dni izven civilizacije. Reka in pragozd. Če bom kdaj imela otroke, jih peljem pokazat to čudo narave!

Zdaj sem na Baliu. Kuta. En tak velik poceni indonezijski Portorož z lepimi surferji in zagorelimi telesi. Ampak Bali premore tudi lepe stvari. Danes smo se šli potapljat/snorklat na vzhodno obalo, kjer je današnji prod nekoč bila lava (taki lepi črni okrogli kamenčki so), ki je prekrila velik del koralnih grebenov, nekaj je pa le še ostalo, da sem videla vse tiste svetlomodre morske zvezde, rumene ribe, vijolične školjke in vse permutacije teh barv in oblik ... najbolj sem se razveselila Nemota (ali pa je bil njegov *daddy*?). Jutri gremo gledat riževe terase. V ponedeljek pa surfanje na valovih ... Seveda bomo najeli inštruktorja (upanje umira zadnje) ...

Dopust se izteka. Mama, prosim, v sredo skuhaj riž, da prehod v real life ne bo tako boleč ... V Indijskem oceanu bom plavala še za vas, OK? ■

Maruša
vse fotografije: Zvone Kaš

Pesem ptica

Če
bi sto
let živel, naredil bi veliko stvari, ampak
malo kdo tako dolgo živi. Jaz sem
izjema, a to ni nikakršna dilema.
Redko kdo ima takšno srečo kot
jaz in malo takih nosi še pas.
Mogoče živel bom nešteto
let, mogoče dočakal bom
le še zadnji polet.
V teh letih ni nič
za počet, zato
gremo kar
na tla sedet.
Sedim na invalidskem
vozičku in kmalu
bom voščil
Božičku.

Pesniška grafika, Svit Timej Zebec

“Pomlad”, Kaja Kovačič, 8 let

Hi, konjiček!

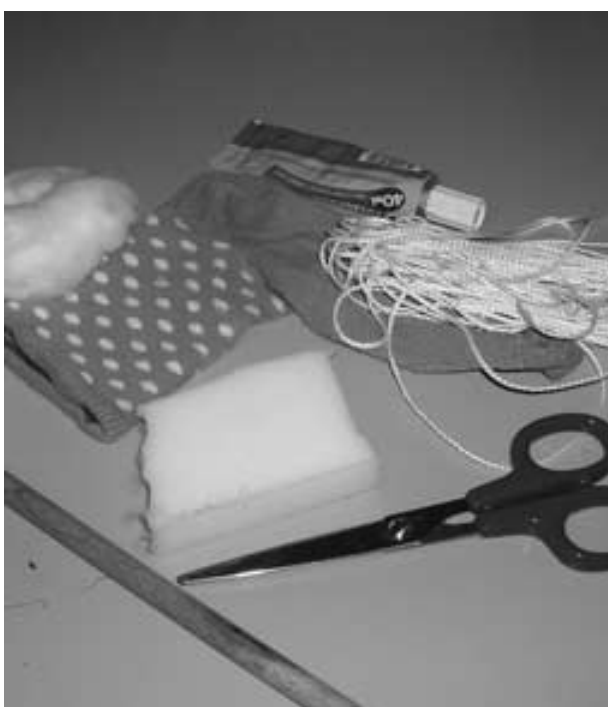

foto Daša Kerin Cerkovnik

Za izdelavo potrebujemo:

- ⊕ leseno palico,
- ⊕ volno ali vrvico,
- ⊕ nogavico,
- ⊕ vato,
- ⊕ kos pene,
- ⊕ lepilo,
- ⊕ škarje,
- ⊕ kosček blaga.

Iz stare nogavice bomo naredili lutko, in sicer konjička. Nogavico obrnemo narobe in pri prstih prevezemo z vrvico, kot bi zavezali vrečko. Zavezano nogavico spet obrnemo na pravo stran in jo napolnimo z vato. Nogavica ne sme biti preveč polna, tako da bo naša lutka lahko kimala z glavo. Ko smo

nogavico napolnili, jo natakemo na palico in spodaj zavežemo z vrvico. Dobili smo konjičkovo glavo.

Iz pene izrežemo dva trikotnika, ju prilepimo na glavo z univerzalnim lepilom in tako naredimo ušesa. Grivo bomo naredili iz vrvice ali iz volne. Enako dolge kose vrvice povežemo v šop in ga prilepimo na glavo. Oči in nozdrvi izrežemo iz blaga, lahko pa tudi iz pene in jih prilepimo na svoja mesta. Tako, naš konjiček je nared za lutkovno predstavo. Z nekaj domišljije pa boste na podoben način lahko naredili tudi druge živali. ■

Daša Kerin Cerkovnik

Lina ima novi igrački!

Vsaj ona misli tako. Zelo je ponosna, čuva ju, objema, jima poje pesmice, skrbi, da ne jokata (včasih je sicer učinek njenega dela nasproten), vsakemu, ki bi si ju želel pogledati, jasno in glasno pove, da sta to njena bratca in da ju nihče ne bo vzel ... Ko spita, se po njenih izjavah navadno kar sama od sebe zbudita, ali pa zadevo pojasni: "Pa saj sem jima samo lupčka dala ..."

In ker sta fanta stara že več kot tri mesece (rojena sta bila 28. maja v Mariboru), je skrajni čas, da se vpišeta v Društvo K & S.

Lepo vas pozdravljamo! ■

Lina, Filip, Martin, Polona in Dušan

Filip, Lina in Martin Winkler

foto Polona Winkler

Vinograd Razkrižje

foto Božo Sotler

Trgatev v Razkrižah, 10. oktobra 2005

Že nekaj let zaporedoma nas Joško povabi na trgatev v ponedeljek, ko je gostinski lokal zaprt.

Navadno imamo kar srečo z vremenom in nam je lepo. Še lepše je, če trgamo zdravo, lepo grozdje. Letos smo imeli smolo, ker ga je napadla peronospora. Tako je bilo delo zelo zamudno in natančno, menili smo, da se gremo »jagodni izbor«. Trgavev je bilo kar 22, kljub filigranskemu delu smo se dobro imeli. Po večdnev- nem dežju smo uživali v soncu in ob dobrotah Mag- dine kuhinje. Prav razvajali so nas ... ■

Vidka in Božo Sotler

Drugi o nas!

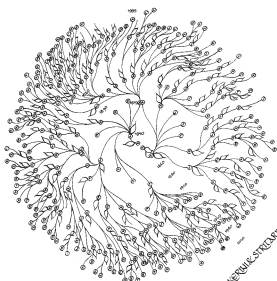
V prilogi Živa Dolenjskega lista št. 34 (25. avgust 2005) smo lahko zasledili prispevek Draga Rustje z naslovom Kerini & Stritarji, društvo številne »zlahte«. Napisal ga je na podlagi pogovorov z udeleženci jubilejnega pikni- ka 25. junija 2005 na Planini. Članek je objavljen na strani 16 in je opremljen z avtorjevimi štirimi barvnimi fotografijami sogovornikov. Če ga še niste prebrali, smo ga shranili v arhiv in morda se pojavi na naših spletnih straneh. Če boste iskali le prilogo, ta nosi datum 4. avgust 2005. ■

Uredništvo Trt

TEMA ZA PRIHODNJO ŠTEVILKO JE PROSTA!

**Društvo
& Kerini
Stritarji**

ISSN 1318-895x

Izdalo Društvo Kerini & Stritarji, Ljubljana, Rožna dolina, cesta IX/26

TRTE, devetintrideseta številka, Ljubljana, oktober 2005

<http://genealogy.ijp.si/trtc/>, krsrd2@guest.arnes.si

Uredniški odbor glavni urednik Peter Povh, Janez Banič,

Gregor Cuzak, Irena Didek-Pregl, Mirko Jancigaj, Alenčica Kerin,

Andrej Kerin, Andrej Stritar

Jezikovno korigirala Mojca Stritar Tisk Grif & Pika